

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 3 JULI.

Verleden maandag heeft te Hasselt de opening plaats gehad van de gewone sessie van den provincialen raad van Limburg.

Na de redevoering uitgesproken door M. Bovy, gouverneur der provincie, is M. Jaminé voor de vijf en twintigste maal voorzitter der vergadering gekozen. Nooit sedert het bestaan van het koninkrijk België is zulke eer eenen man ten deele gevallen.

De provinciale raad heeft eenparig besloten dat het portret van den achtbaren voorzitter in den raadzaal zal geplaatst worden als een alijdurend gedenkteken van deze merkwuurde gebeurtenis.

Z. M. de Koning heeft bij deze gelegenheid aan M. Jaminé het kruis van Groot-Officier der Leopolds orde gezonden.

Kamp van Beverloo.

De vlakte, die aan den Staat toebehoort en waarop nu de drie wapens (voetvolk, ruitery en artillerie) gelegerd zijn, beslaat 4.400 hectaren. Het is eene enkele zandheide onder de gemeenten Hechtel, Koersel, Beverloo, Heppen, Peer en Leopoldsdorp. Deze laatste is eene nieuwe gemeente; zij neemt alle jaren aan huizing en bevolking toe, en gelijkt reeds aan een stadje. 's Winters telt Leopoldsdorp slechts 1000 zielen; maar gedurende de wapenoefeningen groeit dat getal aan tot 3000.

't Is uit Leopoldsdorp, dat de gekampeerde troepen al hunnen voorraad trekken. Enkel brood en vleesch wordt door het krijgswind geleverd.

Het kamp voor het voetvolk is van datgene der ruitery afgezonderd, en strekt zich uit van het noorden naar het zuiden; het is links doorsneden door den steenweg van Hasselt op Diest. Men stelle zich het midden der frontlijn voor. Van den rechter tot den linkervleugel is zij eenen kilometer en half lang. Eerst ziet men eene driedubbele reeks strooien barakken. Op de twee eerste reeksen is elke barak 28 meters lang en 6 meters breed. In elke logeeren doorgaans 100 man. De derde reeks bestaat uit kleine barakken, zoodat hier op de lengte van 28 meters 4 kleine barakken staan. De lange kant der groote barakken loopt met de frontlijn evenwijdig; de kleine barakken zijn in tegenovergestelden zin gebouwd. Tusschen elke groote barak bestaat eene ruimte van 20 meters, terwijl tusschen elke reeks barakken eene straat loopt van 20 meters breedte.

Achter de strooien barakken rijzen 6 reeksen steenen barakken op: 't zijn sierlijke gebouwen, carrés genoemd, omdat tusschen iedere twee barakken der eerste en tweede en der vijfde en zesde reeks, zijgebouwen zijn aangebracht waardoor de groep een vierkant uitmaakt. Alzoo beslaan de steenen barakken twee reien vierkant, en elke rei bestaat uit twaalf vierkanten. Voor deze gebouwen staan zes wachzalen; tusschen deze en de strooien barakken is de ruimte met eene reeks boomen beplant. Door elk vierkant loopt eene breede straat en te midden eene kruisstraat.

Het gansche kamp is door eene straat van 80 meters breedte, die met vier reien boomen bezet is, in twee deelen gescheiden. Deze straat komt uit op het paleis, dat te midden het koninklijk park oprijst.

Achter de carrés staan de paviljoenen der kapiteins en luitenants, dan die der hoofdofficieren en daarachter de paviljoenen der generaals. Op deze laatste prijken de drie kleuren. Dit alles is omringd met jonge sparresboschjes, en levert een schilderachtig gezicht op.

Voor de frontlijn strekken zich insgelijks sparresboschjes uit: zij onttrekken het Kamp aan het oog der reizigers die van Wychemael langs den steenweg aankomen. Van 100 tot 100 meters zijn deze boschjes doorsneden met wegen die op de heide uitloopen. Die heide is eene onoverzienbaar vlak. In de verte ten oosten en ten zuiden hooge duinen; op den achtergrond, een donkere gordijn, het gemeentebosch. Achter den rechter vleugel van het kamp der infanterie ligt het kamp der cavalerie en artillerie. Het bestaat insgelijks uit strooien en steenen barakken. Tusschen ieder barak treft men eenen paardenstal aan, indervooge dat de ruiters op 't eerste alarm-schoot vaardig zijn om van den stroozak te paard te springen.

Dit is eene getrouwe schets, maar om eene juiste opvatting van het Kamp te hebben, moet men het gezien hebben, bezield met 20,000 man van alle wapens, voetvolk, ruitery, kanonniers: een gedurig gaan en keeren, dezer om de wacht op te trekken, gener om leestocht te halen; anderen die daar, in opene lucht banne wapens poetsen, die hunne kleeren borstelen en uitklop-

pen, die hunne witte broeken wasschen; verder lustige snaken die bij een goed glas snaps zingend in de kantien zitten, niet weêrhouden door de officieren in schitterend uniform die te voet en te paard voorbij trekken; daarbij het onophoudelijk geroffel van den trommel en het geschal der trompet; dit alles geeft aan het Kamp het eigenaardig karakter dat het bezit.

Binnenland.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 205 hoornbeesten, 29 schapen, 171 vette varkens en 1358 magere varkens.

— Eene achtbare familie werd vrijdag te Gingelom door een betreurenswaerdig ongeluk in de diepste droefheid gedompeld. Mejufv. Demal, geboren M.-G. Delvaux, iemand in eenen stal brengende, om hemeen harer paerden te laten zien, bekam van hetzelfde een zoo geweldigen slag, dat de dood er oogenblikkelijk op volgde.

— Men schrijft uit Luik: Een aantal mijnwerkers, die in de maand april laatsleden vertrokken waren om naar Duitschland steen te gaan bakken, zijn te Luik teruggekeerd, weinig voldaan over hunne reis. Ten gevolge van den overvloedigen regen, konden deze arbeiders, die op stuk werkten, niet zoo aanhoudend werken als zij wilden en wonden dus niet genoeg. Het meestendeel zijn dan ook aan de kolenmijnen wederg'keerd.

— Men schrijft uit Verviers: De Internationale poogt voortdurend de werklieden der omstreken onzer stad, op een dwaalspoor te brengen; gelukkig dat deze door 't verleden gewaarschuwd zijn en geen gehoor meer geven aan die verderfelijke taal.

Zoo hield verleden zondag de afdeling in de herberg Linca Solman, te Ensival; verscheidene sprekers namen er 't woord, en de beraadslaging rolde natuurlijk over de algemeene omwenteling. Ongeveer 80 personen, bijna allen nieuwsgierigen, woonden deze vergadering bij.

Ten 5 u. namiddag van denzelfden dag had te Dison, in eene herberg soortgelijke vergadering plaats. Hier was de *fiasco* zoo volmaakt mogelijk; er bevonden zich geen 30 personen in de zaal. Men behandelde er hetzelfde onderwerp als te Ensival. Heegaande, knorden de handlangers van den Internationale over het mislukken hunner meeting, welke mislukking een duidelijk bewijs is, dat die instelling tot de uiterste laagte in het gedacht der werkende klassen is gedaald.

— Maxime du Camp levert in de *Revue des deux mondes* een nieuw hoofdstuk zijner parijische monografiën. De verlichting der stad is ditmaal het onderwerp zijner nasporing geweest. Wij stippen al lezende er het volgende uit aan:

De oude stedelijke ordonnantiën verplichtten de parijzenaars eene brandende lantaarn voor hun venster en eene emmer water aan de deur te zetten. Dat was in verouderde dagen alles, wat ter verspreiding van licht en ter betengeling van het vuur in Frankrijks hoofdstad werd gedaan. Die ordonnantiën waren echter niet veel meer dan eene doode letter.

In 1558 kwam in plaats daarvan het bevel, dat op de hoeken der straten brandende smeerpotten moesten geplaatst worden. De *ligue* doofde ze uit en Parijs verviel weder in dikke duisternis tot 1662. Een napolitaan, de abbé Laudati Caraffa, kreeg het privilege eene dienst van flambecuw- en lantaandrageren in te voeren, om de voetgangers en rijtuigen in den donker voor te lichten. Het tarief was 5 sous in het kwartier uurs voor rijtuigen en draagstoelen; 3 sous voor voetgangers.

Eindelijk, in 1667, voerde de luitenant van politie de la Reynie het eerste stelsel van geseelde straatverlichting in. Hij plaatste kaarsen in glazen klokken, die ter hoogte van de eerste verdieping der huizen werden opgehangen. Weenige jaren later, was geheel Parijs volgens dit stelsel verlicht met 6500 zulke lantaarnen, en werden 1625 pond kaarsen per nacht verbrand.

Daarop volgde, ongeveer honderd jaar later de uitvinding der lantaars, waarvoor patent verleend werd aan den abbé Mathérot de Preigny en aan de Chateau-blanc. In 1766 werden 1200 lantaarnen te Parijs geplaatst en de ingenomenheid met deze nieuwe verlichting was zoo algemeen, dat zij een ware geestdrift onder de bevolking werkte.

Zij moet evenwel nog nog te wenschen hebben overgelaten, of niet op genoeg uitgebreide schaal zijn toegepast, althans de flambecuw- en lantaandrageren van Laudati Caraffa oefenden hun beroep nog altijd uit.

In 1787 vond zekere Argand, uit Genève, het lampensglas uit, en daarmee was de verlichting inderdaad een reuzenschrede voorwaarts gebracht.

Een apotheker, Quinquet, maakte zich naam door de goede toepassing deze vinding, in 1802 werd zij door Carcel nog verbeterd. In 1821 eindelijk plaatste zekere blikslager-lampenvivien, overal de straatlantaarns die nog heden, en wel ten getalle van 900, in eenige achterhoeken van Parijs, gevonden worden.

Het tijdperk, waarin de gaz den scepter zou voeren, brak aan. De ingenieur Philippe le Bon ontdekte het beginsel waarop de fabricatie berust en bracht zijne ontdekking ter verlichting van de openbare gebouwen in praktijk. Le Bon werd 2 December 1804 in de Champs-Élysées vermoord; men is niet te weten gekomen doorwien, en zijne vinding werd niet voor 1830 te Parijs op groote schaal toegepast.

In Januarij van dat jaar werd de *rue de la Paix* met gaz verlicht; gelijk bij alle nieuwigheden geschiedde dit niet dan ondanks eene menigte tegenstribbelingen. De beroemde Charles Nodier was een der vurigste bestrijders van de gazverlichting.

Tegenwoordig verbruikt Parijs bijna 129 miljoen kubiek meter gaz, geleid door 1,543,229 meters onderaardsche buizen (de buitenwijken inbegrepen) 750 opstekers doen in 40 minuten de 36,573 *becs*, zijnde het getal dat de openbare verlichting dient, ontvlammen. Het getal *becs* bij particulieren brandende is 850,000 en de schouwburggen verbruiken 2,400,000 kubiek meters gaz.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

De ontruiming van het fransche grondgebied door de Duitschers zal op 10 juli een aanvang nemen, blijkens eene officieuse kennisgeving van de deutsche regering. Den 15 derzelfde maand vertrekt de heer van Manteuffel uit Nancy, ten einde te Verdun zijn hoofdkwartier te vestigen. De heer de Saint-Vallier zal hem derwaarts volgen.

De president der republiek heeft eenen brief van generaal van Manteuffel ontvangen, meldende dat hij van den maarschalk te Versailles afscheid zal nemen in de eerste dagen van juli, daar zijne zending in Frankrijk op het punt is te eindigen, door de aanstaande ontruiming van het fransch grondgebied door de deutsche troepen.

Paris-Journal verzekert dat de heer Léon Renault aan al de politie-commissarissen van Parijs en van de omstreken eenen omzendbrief heeft gestuurd, om hen voor te schrijven de burgerlijke begravingen, die hun zullen aangeduid worden, te bewaken.

Een telegram uit Parijs meldt, dat de Shah van Perzie aldaar vrijdag zal aankomen.

Het vuurwerk, dat in de Trocadero zal plaats hebben tijdens het bezoek van den shah van Perzie, zal 55,000 fr. kosten. Een der stukken zal het grootkruis van den Leeuw en de Zon verbeelden.

De regering vervolgt den heer Edmond About, wegens het uitgeven van zijn blad: *le XIX Siècle*, zonder het stellen van eenen borgtocht.

De hof van den toren Saint-Jacques te Parijs is eergisteren het looneel geweest van een schrikkelijk drama. Rond 4 ure was de hof volk; eensklaps rees een donderende angstkreet uit de borsten der wandelaars op. Een man, die met den wachter naar boven was gegaan onder voorwendeel het monument te bezoeken sprong over de balustrade naar beneden. De angstkreten verdubbelden, toen men den ongelukkige zich het hoofd zag verbrijzelen tegen het eerste balkon, om omtrent twintig meters van den grond, en op het steenen platform van het sersle verdiep vallen. Op deze plaats bevindt zich eene groote ijzeren staaf. Het lichaam des ongelukkigen verbrijzelde zich los van de romp en viel op den grond aan de voeten van een vijfjarig meisje. Wat de romp betreft, die bleef aan den platform hangen, terwijl een stroom uit de afgrijpslijke wonde spalte. Wij zullen de verslagenheid der menigte in dit oogenblik niet beschrijven. De politie-commissaris van het kwartier, in allerhaast geroepen, deed het lijk naar de Morgue brengen, waar den identiteit werd vastgesteld. De onbekende droeg eenen witten kiel, eene tijken broek en eene klap. De wachter heeft verklaard, dat deze vreemdeling hem zeer beleefd had verzocht hem naar het loppunt van den toren te leiden. Eenmaal boven had hij den wachter met geweld achteruit gestooten en had den schrikkelijken sprong gedaan.

Een beenhouwer van Fréjus bracht een schaap naar het slachthuis, toen het arme dier, een weinig alvorens er aan te komen, ontsnapte alsof het een voorgevoel had van het lot welk het voorbestemd was. De beenhouwer liep er te vergeefs achter. Zich in de onmogelijkheid ziende om het te bereiken, had hij het gedacht in eenen molen te gaan, en vroeg aan eene vrouw die er zich bevond, of zij hem niet voor een oogenblik een geweer kon leenen. De vrouw na gevraagd te hebben naar het gebruik dat men er ging van maken, haakte het geladen geweer van haren afwezigen echtgenoot van den muur, en gaf het den beenhouwer. Deze liep buiten, vervolgde op nieuw het vluchtende schaap en gaf vuur. Het wapen had juist getroffen, en het schaap viel. Dan laadde de beenhouwer het op zijne schouders, en ging gansch verrukt het wapen teruggeven. Maar intusschentijd was de eigenaar van het geweer in den molen gekomen en vernam door zijne vrouw wat er gebeurd was. Dit is een geweeschoot dat mij duur kost, zegde hij bedrukt, toen hij den beenhouwer zag komen. — Hoe zoo? vroeg deze. — Wel, ik had in eenen der loopen buiten weet mijner vrouw, eene banknoot van 50 fr. en eene van 20 fr. gestoken, te zamen 70 fr., die naar de maan zijn.

Het standbeeld van Napoleon I, in kostuum van romeinsche keizer, dat op de kolom Vendôme stond, is aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, en er is door bevoegde mannen bevonden, dat het onmogelijk was het te herstellen. Inderdaad het hoofd en de borst zijn heel en gansch gebluist en vereischen eene herstelling; immers men weet dat na den val van de zuil, kerels met hamers gewapend, op het standbeeld vielen en al hunne pogingen aanwenden om het aan stukken te slaan. 't Is toen ook dat het afbeeldsel der Victoria, welke de overwinnaar van Marengo en Iéna in de rechter hand hield, gestolen werd. Er is dus besloten geworden dat het standbeeld van Napoleon I hersmolten en op nieuw zou gemaakt worden. 't Is den heer Thiebaut, die met dit werk gelast is.

Duitschland.

In de bisdommen van Breslau, Ermeland, Munster en Paderborn zijn de officiële katholieke organen, bekend onder de benaming van *Kirchenblätter*, opgehoven; de overige kapitellen zullen waarschijnlijk spoedig dat voorbeeld volgen. Deze maatregel, die tot heden schier onopgemerkt is voorbijgegaan, staat in het nauwste verband met de uitvaardiging der kerkelijke wetten, zegt de *National Zeitung*.

Welke beteekenis aan dezen maatregel behoort te worden gehecht, leeren wij uit hetgeen te dien aanzien geschiedt in het aartsbisdom Keulen. Het kapittel aldaar heeft openbaar gemaakt, dat het *Kirchenblatt* zal blijven bestaan, maar aanmerkelijk gewijzigd; er zullen voortaan in dat blad geene benoemingen van geestelijken meer worden opgenomen.

De *Köln. Zeitung* deelt mede, dat het vervoer van den krijgsvorraad uit Belfort ruim vijf weken zal voortgezet moeten worden, alvorens alles is opgeruimd. In de magazijnen zijn aanwezig ruim 100,000 gevulde hommen, 8000 centenaars buskruit en 1000 centenaars patronen. Een gedeelte daarvan was in de vesting aanwezig, toen zij werd veroverd; het overige is door de Deutsche troepen derwaarts gevoerd. Dagelijks vertrekken van daar 40 tot 50 wagens van den trein met krijgsvorraad naar Straalsburg.

Italië.

Rome, 30 juni.

Ten gevolge der aardbeving van gister zijn er te Belluna vier dooden en verscheidene gekwetsten; te Pieve Alpagno, verscheidene gekwetsten te Torres, twee dooden; te Curago, vier; te Puos, elf; en te Visane, twee.

De *Italienische Nachrichten* melden, dat de onderhandelingen tusschen de heeren Minghetti en D'pretis, onderbroken zijn: de heer Minghetti zou een ministerie vormen met de oude meerderheid.

Het ministerie van finantiën is aangeboden geweest aan den heer Maurognolo, die naar Florentië geroepen is.

De *Voce della Verità* verzekert, dat 't kapittel der hoofdkerk van Alexandrië aan den Paus verschooning en genade hebben, aangevande de begravingen van Ratazzi.

Het zelfde blad zegt, dat de hertog van Uceda aan Z. H. den Paus 235,000 handteekeningen uit Spanje aangeboden heeft, protesteerende tegen de afschaffing der kloosters.